

at strande paa dette Skjær, idet jeg har foreslaaet, at der i visse særegne Tilfælde skal kunne tilstaaes Børgen en passende Godtgjørelse af den Umhyndiges Midler, men jeg troer dog ikke, at denne enkelte Undtagelse gjør noget Brud paa Princippet i Almindelighed. Den anden Fordring til Overformynderibesthyrelsen er, at den saavidt muligt skal sikkre de Umhyndige mod Tab, og i den Henseende er man i de foreliggende Forslag gaaet forskjellige Veie. Jeg maa ogsaa her rose Mindretallets Forslag, idet det efter min Mening paa en ret hensigtsmæssig Maade sikkre de Umhyndige deres Capitaler, medens de tre Massebesthyrelsesforslag forekomme mig aldeles ikke at give tilstrækkelig Sikkerhed for, at de Umhyndige ikke blive bedragne, eller Staten kommer til at lide Tab i et overordentligt stort Omfang. Udvalgets Fleertal har ogsaa sølt dette, idet det er gaaet den, som det forekommer mig, forunderlige Veie, at foreslaae, at hvad enten der oprettes eet eller to Overformynderier, skal der, ved Siden af Overformynderibesthyrelsen, sættes en af Justitsministeriet udnævnt Tillidsmand, som daglig skal eftersee Bøgerne og Raskerne, altsaa daglig kontrollere vedkommende Overformynder. Jeg vil nu henstille til de ærede Medlemmers Overveielse, hvilken ulidelig Gene det maa være for en Forretningsmand at have en saadan Tillidsmand op ad sig hver Dag, men selv bortset derfra, hvad Sikkerhed har man da for, at denne Tillidsmand ikke colluderer med vedkommende Overformynder. De ville jo faae Midler under Hænder af ganske overordentlig Størrelse, og hvad Sikkerhed har man nu for, at ikke Overformynderen og Tillidsmanden løbe bort. Dette har ganske vist ikke hidtil været Skik og Brug her i Landet i nogen særdeles høi Grad, men see til Frankrig. Hvor ofte have ikke der Mænd, til hvem man havde den største Tillid, søget denne, naar Fristelsen blev dem for stor? Et Exempel paa noget lignende have vi jo desuden hos os i den ovenseste Formynderisag; der havde Amtmanden og de øvrige Embedsmænd en saadan Tillid til den første Overformynder, at de sagde: Naar denne Mand er første Overformynder, saa behøver den anden Overformynder ikke at frygte, men kan ganske roligt lade ham bestyre det Høse. —

Da denne Mand døde, viste det sig imidlertid, at han havde besøget Overformynderiet for over 20,000 Rd. De Controlforholdsregler, som ere foreslaaede i Regjeringsudkastet, ere, efter min Mening, endnu mere utilstrækkelige. Regjeringens Udlast gaaer; som bekendt, ud fra, at der skal oprettes 5 Overformynderier, og at det Overformyndericonoir, som bestaaer under Justitsministeriet, skal bibeholdes. Lovudkastet gaaer da ud paa, at ikke blot sidnævnte Contoirs Embedsmænd, men, vel at at mærke, ogsaa dets Betjente skulle være reisende Revisorer, saa at de i Ny og Næe skulle foretage Kasse- og Bogestersyn paa de forskjellige Steder. Lovudkastet bestemmer endvidere, at dette Eftersyn skal finde Sted mindst een Gang om Aaret, saa at altsaa disse Embedsmænd, og, vel at mærke, ogsaa Betjente, have opshldt deres Forpligtelse, naar de een Gang om Aaret foretage dette Eftersyn. Men dette maa dog virkelig siges at være en altfor ringe Control med den Million Rd., som maa forudsættes, at ethvert af de 5 Overformynderier vil faae under Hænder. — Der er endelig en tredie Indvending, som jeg maa anføre mod de tre Massebesthyrelsesforslag, nemlig, at de skabe en ny Klasse Embedsmænd. Det er jo netop Meningen med den Slags Sager, at man, saavidt som mulig, skulde undgaae en embedsmæssig Besthyrelse deraf, thi er der noget Forhold, hvor Selvregjering er paa sin Plads, saa er det vel med Hensyn til Overformynderivæsenet. Det, som Borgerne først og fremmest ere kaldede til at varetage, er deres egne, men det Næste er deres Frænders Sager, og i Reglen vil det dog være saaledes, at enhver Myndling har en Frænde, som paa Familiens Vegne er interesseret i, at hans Formue forvaltes paa rette Maade. Det er nu Hovedpoen medet med mit Forslag, at tage Forretninger fra Embedsmændene og henlægge dem til Borgerne. Jeg havde derfor troet, at dette Forslag vilde være faldet i forskjellige ærede Medlemmers Smag, som altid fører Selvregjering i Munden; men jeg har, til min Forbauselse seet, at netop den Mand, der stærkest kjæmper for Selvregjering, har været med at foreslaae en saa stor Centralisation i dette Punkt, at han kun vil have to Overformynderier —